

Epistola 3 Ioan

Introducere

Această a treia epistolă o completează pe cea de-a doua în multe feluri. În cea de-a doua epistolă ni se spune pe cine să nu primim și cu cine să nu avem părtășie, iar în cea de-a treia epistolă ni se spune pe cine să primim și cu cine să avem părtășie. Așadar, o ușă *închisă* caracterizează cea de-a doua scrisoare, pentru că este vorba despre modul în care trebuie să ne purtăm cu învățătorii răi. În schimb, o ușă *deschisă* marchează această a treia epistolă, deoarece este vorba despre modul în care trebuie să ne purtăm cu adevărații slujitori ai Domnului, care aduc adevărul. Exprimat mai simplu, toți cei care susțin erori cu privire la Persoana lui Hristos trebuie să fie *respinși*, iar toți cei care învață adevărul despre Persoana și lucrarea Sa trebuie să fie *bineveniți* și susținuți în orice mod posibil. În consecință, W. Kelly spune:

De aceea, cuvântul cheie din a treia epistolă este „Primiți!”, în timp ce cel din a doua epistolă este „Nu primiți!”.¹

Cele două epistole formează astfel un echilibru.

Această epistolă este singura „a treia” epistolă din Biblie. Dacă epistolele „a doua” pornesc de la prăbușire și decăderea mărturiei creștine, atunci prezența unei a treia epistole indică faptul că starea de stricăciune descrisă în a doua scrisoare a progresat și mai mult. În această a treia epistolă avem o situație într-o adunare, în care adunarea și-a pierdut puterea de a se ocupa de cel rău din mijlocul ei. Un om se ridicase și uzurpase autoritatea adunării și o folosea pentru a-și promova propriile interese egoiste. Cu toate acestea, adunarea nu avea nicio putere (administrativă) de a se ocupa de el. În condiții normale, dacă un astfel de om s-ar fi ridicat în acest fel, Adunarea l-ar fi oprit și apoi l-ar fi ținut sub control. Dar, în acest caz, lucrurile erau într-o stare atât de slabă încât nu exista nicio autoritate morală sau spirituală în adunare care să-l rețină pe acel om. Apostolul Ioan îi scrie lui Gaiu, pentru a-l sfătui în această situație dificilă.

În epistolă sunt menționați trei bărbați: Gaiu, Diotref și Dimitrie. Fiecare dintre ei servește pentru a ne învăța o lecție despre cum să procedăm în adunările noastre locale în ultimele zile de mărturie creștină.

Gaiu

Versetul 1

| 3 Ioan 1: Bătrânul, către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr.

La fel ca în cea de-a doua epistolă, Ioan nu se face cunoscut, dar este inconfundabil stilul său de a scrie. Spre deosebire de cea de-a doua epistolă, destinatarul este menționat; epistola este adresată „preaiubitului Gaiu”. Numele său apare de cinci ori în Scriptură (Faptele apostolilor 19.29; 20.4; Romani 16.23; 1 Corinteni 1.14; 3 Ioan 1), dar nu este sigur că toate referințele care îi poartă numele se referă la aceeași persoană.

---

¹ W. Kelly, *Was von Anfang an war. Eine Auslegung der Johannesbriefe*, Schwelm (Heijkoop) 1982, pag. 447.

Vedem în Gaiu un sfânt spiritual, ale cărui interese erau concentrate asupra Domnului și a poporului Său. Cât de laudabil! Nu e de mirare că Ioan spune că l-a iubit „în adevăr”. Adevărul este o caracteristică proeminentă a epistolei. În ea găsim:

- dragostea în adevăr (3 Ioan 1)
- ținerea cu tărie la adevăr (3 Ioan 3a)
- umblarea în adevăr (3 Ioan 3b,4)
- împreună-lucrători cu adevărul (3 Ioan 8)
- bună mărturie a adevărului (3 Ioan 12)

Versetul 2

Înainte de a-l lauda pe Gaiu pentru eforturile sale de a-i sprijini pe slujitorii Domnului, Ioan menționează că este îngrijorat de sănătatea lui Gaiu. El spune:

3 Ioan 2: Preaiubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, după cum sufletului tău îi merge bine.

Vedem aici interesul plin de dragoste al apostolului pentru bunăstarea personală a lui Gaiu. Acest lucru ne învață: ar trebui să ne îngrijim sincer unii de alții, atât la nivel natural, cât și spiritual. În timp ce sănătatea fizică a lui Gaiu slăbea, sănătatea sa spirituală era bună. În aceste zile din urmă este adesea invers! Ioan și-a dorit ca Gaiu să fie la fel de sănătos din punct de vedere fizic precum era spiritual, pentru că avea nevoie de o sănătate bună pentru a-și continua slujba de ajutorare a slujitorilor Domnului.

Versetele 3,4

După aceea Ioan îl laudă pe Gaiu, pentru că el umblă în adevăr:

3 Ioan 3,4: Pentru că m-am bucurat foarte mult, când au venit frați și au mărturisit despre adevărul tău, după cum tu umbli în adevăr. Nu am bucurie mai mare decât aceasta, ca să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.

Slujitorii Domnului, care călătoreau printre credincioși, i-au relatat lui Ioan despre activitatea de binefacere întreprinsă de Gaiu, iar Ioan menționează acest lucru ca o dovadă vie că adevărul era „în” Gaiu. Gaiu nu numai că învățase adevărul, dar acesta devenise parte integrantă din el, așa că adevărul i-a determinat viața. De aceea, Ioan vorbește despre faptul că el era „statornic în adevăr” și că „umbla în adevăr”.

Gaiu a fost unul dintre cei pe care Ioan îi numește „copiii mei”. Acest lucru sugerează că este posibil ca el să fi ajuns la credință prin Ioan. Pavel vorbește despre Timotei, Tit și Onisim într-un mod asemănător (1 Timotei 1.2; 2 Timotei 1.2; Tit 1.4; Filimon 10); Petru despre Ioan Marcu, de asemenea (1 Petru 5.13).

Versetele 5-8

Gaiu nu numai că a iubit adevărul, dar i-a iubit și pe frați și pe surori. Acest lucru a fost exprimat în ospitalitatea sa. Ioan îl laudă pentru faptele sale bune:

3 Ioan 5-8: Preaiubitule, tu lucrezi cu credincioșie în tot ce faci față de frați și la fel față de cei străini (care au mărturisit despre dragostea ta înaintea adunării), de a căror călătorie bine vei face să îngrijești într-un mod vrednic de Dumnezeu; fiindcă pentru Numele Său au plecat, neluând nimic de la cei dintre națiuni. Noi deci suntem datori să-i primim pe unii ca aceștia, ca să fim împreună-lucrători cu adevărul.

Gaiu îi iubea pe credincioși și dorea să îi vadă edificați în adevăr, așa că și-a folosit resursele materiale pentru a-i ajuta pe cei care mergeau să învețe adevărul. Nu există niciun indiciu că el însuși ar fi avut un dar pentru slujirea publică în Cuvânt, dar a căutat să îi ajute pe cei care îl aveau. Acest lucru este laudabil.

Gaiu a slujit „fraților și străinilor”. Erau frați care erau străini în zonă. Acești străini erau slujitori ai Domnului, care mergeau în lung și în lat pentru a propovădui Evanghelia și a învăța adevărul, iar Gaiu a practicat ospitalitatea față de ei. El a ținut cont de îndemnul din Evrei 13.2: „Nu uitați primirea de oaspeți”. Acești neobosiți slujitori ai Cuvântului au dat mărturie despre dragostea lui Gaiu „în fața adunării”, iar Ioan l-a încurajat să continue această lucrare bună, purtând grijă de nevoile lor temporale „într-un mod vrednic de Dumnezeu”.

Acești frați au plecat cu credință, încrezându-se că Domnul le va asigura cele necesare. Ei au înțeles că nu trebuiau să primească „nimic” de la neamurile necredincioase printre care predicau, pentru a nu falsifica harul lui Dumnezeu în ochii lumii. O astfel de practică ar fi putut oferi celor pierduți un temei fals, pe care să se bazeze: pentru că atunci ar fi putut crede că pot câștiga mântuirea și favoarea lui Dumnezeu prin fapte bune (Romani 4.4,5; Efeseni 2.8,9; Tit 3.5). Practica acestor slujitori de a „nu lua nimic de la cei dintre națiuni” este exemplificată în respingerea de către Elisei a darurilor lui Naaman (2 Împărați 5.5,15,16). Scriptura indică faptul că slujitorii Domnului ar trebui să fie susținuți de credincioși (1 Corinteni 9.1-18; Galateni 6.6; Filipeni 4.11,12; Evrei 13.16). Aceasta este ce a făcut Gaiu. Campaniile de strângere de fonduri din creștinismul evanghelic de astăzi nu respectă acest principiu; multe dintre ele cerșesc în mod regulat sprijin financiar de la un public mixt de oameni salvați și pierduți. O astfel de acțiune a muștrat-o Domnul la Ghehazi, când a alergat după Naaman și a primit un dar de la el; prin aceasta a devenit lepros (2 Împărați 5.20-27).

Ioan adaugă: „Noi deci suntem datori să-i primim pe unii ca aceștia, ca să fim împreună-lucrători cu adevărul”. Prin „noi”, Ioan implică faptul că toți credincioșii ar trebui să participe la această slujbă în funcție de posibilitățile lor și nu să o lase pe seama câtorva, așa cum se întâmplă adesea. Vedem din aceasta că adevărul și dragostea au caracterizat viața lui Gaiu și credincioșii de pretutindeni au beneficiat de pe urma ei.

Diotref

Versetele 9,10

În contrast puternic cu comportamentul lui Gaiu, Ioan îl menționează pe Diotref. El spune:

3 Ioan 9,10: Am scris ceva adunării; dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește. Pentru aceasta, dacă voi veni, voi aminti lucrările lui pe care le face, defăimându-ne cu vorbe rele; și, nemulțumit cu acestea, nici el nu-i primește pe frați și, pe cei care vor să-i primească, îi împiedică și îi dă afară din adunare.

Hamilton Smith spune:

Dacă vedem în Gaiu un exemplu frumos de sfânt călăuzit de adevăr, avem pe de altă parte în Diotref un avertisment serios despre cum întreaga viață creștină poate fi stricată de mândria nejudecată a cărnii.²

Diotref nu a vrut să-l recunoască pe apostolul Ioan și, în loc să-i primească pe slujitorii credincioși ai Domnului, i-a respins și a interzis celor care făceau ca Gaiu - până la punctul de a-i exclude din adunare! Este clar că Diotref era un om gelos. Îl privea pe Ioan și pe frații care mergeau să propovăduiască Cuvântul ca pe niște concurenți care trebuiau eliminați. El se împotriva oricărei slujbe exterioare făcută de către frații care călătoreau, considerând-o ca un amestec. F.B. Hole presupune că este posibil ca el să-i fi respins pentru că „acești frați călători nu aveau nicio împluterie și că el ar fi fost pentru ceea ce aparținea ordinii și ceea ce era «oficial»”³ - dar a fost mai probabil un caz de gelozie.

Diotref era un bătrân care a scăpat de sub control. Bărbatul era „un mic papă” care încerca să controleze totul și pe toată lumea din adunare. El făcea ceea ce apostolul Petru îi avertizase pe bătrâni să nu facă - să stăpânească peste turmă (1 Petru 5.3). Umflat de orgoliu și de importanță de sine, el a crezut că turma lui Dumnezeu era propria lui turmă! Gaiu era caracterizat de dragoste, dar acest Diotref era caracterizat de un fel de dragoste foarte diferită: dragostea de sine. Ioan spune despre el că lui „îi place să aibă întâietatea între ei”. De-a lungul anilor, din nefericire, mulți au urmat exemplul de egoism al lui Diotref, iar adunările s-au destrămat ca urmare. Să ne lăsăm avertizați.

Răul, care îl caracteriza pe Diotref, era:

- importanță de sine; îi plăcea să fie pe primul loc.
- el a nesocotit autoritatea apostolică, prin reținerea unei scrisori de la apostolul Ioan adresată fraților și surorilor.
- l-a acuzat pe nedrept, cu vorbe rele, pe Ioan și pe cei care lucrau împreună cu el.
- el s-a opus mărturiei active a Evangheliei, refuzând să-i ajute pe cei care plecaseră să lucreze prin Cuvânt și învățătură.
- el i-a împiedicat pe cei care încercau să primească pe lucrătorii în călătorie.

---

² H. Smith, *Betrachtungen über die Briefe des Johannes*, Neustadt/Weinstr. (EPV), pag. 73.

³ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 6, Hückeswagen (CSV) 1991, pag. 86.

- de unul singur i-a exclus pe frații care îi stăteau în cale.

Ne-am putea întreba de ce Ioan nu i-a spus lui Gaiu să îi adune pe frați, să îl confrunte pe acel om cu frații și să îl pună sub disciplină. În zilele trecute, când lucrurile erau mai ordonate în casa lui Dumnezeu, acest lucru s-ar fi făcut, dar condițiile din această adunare erau de așa natură încât nu exista forța morală pentru a face acest lucru. Toți cei care s-au opus lui Diotref au fost expulzați din adunare - și, fiind în afara adunării, nu mai puteau ajuta adunarea. Așadar, o încercare de forță nu este o soluție; astfel de confruntări nu fac decât să ducă la mai multe sacrificii. Acesta este motivul pentru care Ioan nu-i spune lui Gaiu să se lupte cu Diotref. Lupta cu un om carnal poate duce la ridicarea cărnii în noi, iar noi nu putem trata carnea prin carne. Ar fi ca și cum ai încerca să stingi un incendiu cu o găleată de benzină! De asemenea, Ioan nu i-a recomandat lui Gaiu să plece și să meargă la o altă adunare în alt loc. O astfel de acțiune nu arată o dragoste și o grijă reală pentru turmă. Domnul a spus că „păstorul plătit” va părăsi turma atunci când vremurile vor fi grele, pentru că „nu-i pasă de oi” (Zaharia 11.17; Ioan 10.12,13). Plecarea nu era răspunsul.

Ioan a promis că va veni „în curând” (3 Ioan 14) pentru a-l judeca apostolic pe Diotref, deoarece, ca și Pavel (1 Corinteni 4.21; 2 Corinteni 1.23), el avea autoritate apostolică din partea Domnului și putea să judece în cadrul unei adunări - dacă era necesar. Nu știm dacă Ioan a ajuns sau nu acolo; era un om foarte bătrân la acea vreme, dar având în minte această promisiune, Gaiu și frații trebuiau să aștepte sosirea lui Ioan. Ceea ce trebuie să învățăm de aici este că, atunci când nu mai există putere morală în biserică (adunare) pentru a face față unor persoane ca Diotref, trebuie să ne sprijinim pe Domnul și să așteptăm ca El să intervină. Bineînțeles, nu ne putem aștepta să vină un apostol și să îndrepte lucrurile pentru noi, pentru că nu mai sunt apostoli pe pământ astăzi. Dar, din fericire, Domnul poate să intervină și să rezolve situația (1 Corinteni 11.30; 2 Timotei 4.14; 1 Ioan 5.16) - dacă ne-am smerit cu privire la starea noastră decăzută, care a făcut posibilă o astfel de situație. Vedem acest lucru în vorbirile Domnului către cele șapte biserici. Când îngerul bisericii (supraveghetorii responsabili) din Tiatira nu a vrut sau nu a putut să se ocupe de Izabela, Domnul (ca Fiu peste casa Sa, Evrei 3.6) a promis că va interveni și o va judeca pe ea și pe copiii ei (Apocalipsa 2.22,23).

Versetul 11

Așadar, Gaiu și frații nu trebuiau să se descurajeze din cauza faptelor rele ale lui Diotref, ci să aștepte ca Domnul să intervină: fie prin venirea lui Ioan, fie prin faptul că Domnul se va ocupa direct de Diotref. Între timp, ei trebuiau să „învingă răul prin bine” (Romani 12.21):

3 Ioan 11: Preaiubitule, nu imita răul, ci binele. Cine face bine este din Dumnezeu. Cine face rău nu l-a văzut pe Dumnezeu.

Dacă Gaiu și frații, în situația în care se aflau, l-ar fi întâmpinat pe Diotref după aceleași principii după care el însuși a acționat, aceasta ar fi însemnat să urmeze răul. O astfel de acțiune nu ar avea binecuvântarea Domnului. Ioan a dorit ca sfinții să continue acolo cu faptele lor bune, chiar dacă acest lucru ar fi fost spre marea supărare a lui Diotref.

În stilul abstract specific lui Ioan, el rezumă lucrurile în afirmații absolute - adică afirmații despre ceea ce îi deosebește pe credincioșii adevărați de cei falși. El spune: „Cine face binele este din Dumnezeu. Cine face răul nu l-a văzut pe Dumnezeu.”

Dimitrie

Versetul 12

Ioan îl arată apoi pe Dimitrie ca exemplu pe care trebuie să-l urmăm. El spune:

3 Ioan 12: Lui Dimitrie i s-a dat mărturie din partea tuturor și a adevărului însuși; și noi, de asemenea, mărturisim și știi că mărturia noastră este adevărată.

Este aproape de neconceput să avem o mărturie bună din partea „tuturor”. Asta l-ar include în mod necesar pe Diotref, nu-i așa? Nu că Diotref l-ar fi aprobat pe Dimitrie - singura persoană pe care a aprobat-o a fost el însuși! Era vorba de faptul că Dimitrie s-a comportat în așa fel încât Diotref nu a putut aduce nimic împotriva lui. Faptul că Dimitrie nu numai că avea o mărturie bună din partea tuturor oamenilor, dar și „a adevărului însuși”, înseamnă că el nu a sacrificat nici măcar o parte din adevăr în viața sa în fața tiranului. El nu s-a lăsat convins sau intimidat să nu facă ceea ce credea că Domnul vrea ca el să facă. Nu voia nici să plece, nici să lupte. El a continuat cu calm să meargă mai departe cu Domnul, iar acest lucru s-a bucurat de aprobarea apostolului. El este exemplul nostru în astfel de situații. Lecția de aici este următoarea: Un tip Diotref trebuie să-l întâmpinăm cu duhul lui Dimitrie, în timp ce așteptăm ca Domnul să intervină.

Salutări de încheiere

Versetele 13-14

3 Ioan 13-14: Aveam multe să-ți scriu, dar nu vreau să-ți scriu cu cerneală și condei; ci sper să te văd în curând, și vom vorbi gură către gură. Pace ție! Prietenii te salută. Salută-i pe prietenii pe nume.

Ioan avea mai multe de spus, dar a considerat că ar fi mai bine să o facă în timpul unei vizite personale, pe care o plănuia să aibă loc „în curând”. Salutul său de încheiere arată că dorea să aibă părtașie creștină - nu numai cu Gaiu, ci și cu toți „prietenii” care erau acolo. El încheie spunând: „Salută-i pe prietenii pe nume”. Aceasta nu-l includea pe Diotref; el era credincios, dar nu era nici prietenul lui Ioan, nici al adevărului. Domnul a definit ce este un prieten adevărat: cel care face tot ceea ce El poruncește (Ioan 15.14).